

I sådanne tilfælde indebærer bestemmelsen, at patienten eller de efterladte må afvente sygehusmyndighedens tilkendegivelse, før der kan rejses krav efter loven. Formålet er at holde sygehusmyndighederne økonomisk fast på ansvar, som de selv har erkendt.

Omvendt indebærer bestemmelsen, at patienter m.v. – selv om de har rejst krav over for sygehusmyndigheden – tillige kan rejse krav over for Patientforsikringsforeningen, såfremt sygehusmyndigheden endnu ikke har erkendt at være ansvarlig.

Endvidere vil der kunne rejses krav over for Patientforsikringsforeningen, når sygehusmyndighedens tilkendegivelse er modtaget. Sagen skal herefter behandles efter lovforslagets regler, sammenholdt med patientforsikringsloven. Da den erstatning, som sygehusmyndigheden har tilbudt, selvsagt ikke også skal betales efter den foreslåede ordning, bestemmes det i § 3, stk. 2, for en ordens skyld, at der i så fald foretages fradrag svarende til sygehusmyndighedens tilkendegivelse. Finder Patientforsikringsforeningen derimod, at patienten er berettiget til en lavere samlet erstatning end den, sygehusmyndigheden har tilbudt, vil konsekvensen alene være, at der ikke udbetales yderligere erstatning m.v. efter patientforsikringslovens regler.

Til § 4

Efter bestemmelsen træder loven i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Hermed sikres, at erstatningsordningen kan iværksættes snarest muligt.

Til § 5 og § 6

De almindelige forældelsesfrister i patientforsikringsloven vil i nogle tilfælde kunne medføre, at erstatningskrav fra patienter omfattet af lovforslaget vil være forældet. Dette skyldes, at de patienter, der er omfattet af nærværende lov, er opereret i perioden 1990 til 1992 og eventuelt reopereret indenfor en kortere årrække.

Derfor kan reglen i patientforsikringslovens § 19, stk. 1, hvorefter et erstatningskrav efter loven skal være anmeldt til Patientforsikringsforeningen senest 5 år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden, betyde at erstatningskravet er forældet, og skaden ikke vil kunne erstattes.

Forældelse vil også kunne finde sted efter patientforsikringslovens anden forældelsesregel i § 19, stk. 2, hvorefter en forældelse af erstatningskrav dog altid indtræder senest 10 år efter den dag, skaden er forårsaget.

Derfor foreslås Patientforsikringslovens § 19 ikke at gælde patienter m.v., som er omfattet af denne lov, jf. lovforslagets § 5, og erstattes med en frist, jf. § 6, der er sat til 1. januar 2003. Hermed gives der patienterne knap 4 år til at søge om erstatning efter lovens ikrafttræden eller mere end 10 år efter, at skaden er forårsaget.

Det bemærkes, at der, jf. de almindelige bemærkninger, vil blive iværksat en offentlig annoncering om erstatningsadgangen og en opsøgende virksomhed herom fra sygehusene overfor patienterne.

Typisk vil det, jf. de almindelige bemærkninger, være patienter, hvor løsning af protesen er sket inden for 3 år efter operationen, der vil være omfattet af erstatningsbetingelserne.

Når Patientforsikringsforeningen har færdigbehandlet de pr. 31. december 2002 anmeldte og verserende sager og eventuelle ankesager efter loven (Patienteskadeankenævnet og eventuelt Landsretten) er afsluttede, vil Patientforsikringsforeningens opgaver efter lovforslaget således være afsluttede.

Til § 7

I bestemmelsen indføres den sædvanlige adgang til, at loven kan sættes i kraft ved kongelig anordning på Færøerne med de afvigelser, de særlige færøske forhold tilsiger. For Grønlands vedkommende er kompetencen til at fastsætte regler indenfor sundhedslovgivningen overgået til hjemmestyrets myndigheder, jf. § 1 i lov nr. 369 af 6. juni 1991 om sundhedsvæsenet i Grønland. Ønsker Grønlands hjemmestyre regler af tilsvarende indhold gennemført i Grønland, må dette ske ved landstingsforordning.

Der er imidlertid så vidt vides ikke udført operationer med Boneloc på Færøerne, idet patienterne er sendt til operation på hospitaler i Danmark og hermed vil være omfattet af lovforslagets særlige erstatningsadgang.